

TÍÐINDI

HELT EG ANDAÐI FYRI SEINASTU FERÐ

- Eg minnst, at eg lá í sjúkrahússongini og fekk bráðliga ringt við at anda. Tá helt eg, at mín seinasta løta var komin. Soleiðis sigur 70 ára gamli Janus Jacobsen úr Klaksvík. Tað, sum skuldi vera ein hugnalig ferja í Keypmannahavn í summar, bleiv knappliga broytt til eina lívshættisliga støðu, tá Janus Jacobsen fekk blóðeitran og bleiv álvarsliga sjúkur. Í dag hevur hann ongar føtur og bert fingrastubbar, men hevur framvegis mót upp á lívið

Rannvá G. Fossaberg

- Eg helt bara, at eg hevði livurhøgg, og at tað var nakað, ið fór at ganga yvir. Men soleiðis bleiv tað ikki.

Tað sigur Janus Jacobsen, sum í hesum døgum er á Klaksvíkar Sjúkrahúsið, har hann er til uppvenjing eftir at hava ligið í hospitalssong í útvið tveir mánaðir á Ríkissjúkrahúsinum í Keypmannahavn.

Í juni mánaði í summar fór hann til Keypmannahavnar, har konan, Hannilena, ið dagliga arbeiðir sum økonoma í køkinum á Klaksvíkar Sjúkrahúsið, hevði fingið nakrar vikur av arbeiði í køkinum á Hotel Tórshavn.

- Ætlanin var, at eg skuldi verða niðri, ein part av tíðini, hon arbeiðdi har, og so kundu vit hugna okkum og taka okkum av løttum í danska høvuðstaðnum, greiðir Janus Jacobsen frá.

Henda ferðin í Keypmannahavn bleiv tó ikki til enn eitt gott feriuminni úr Keypmannahavn, har tey mangan áður hava verið og hildið frí.

Ein blóðeitran í maganum førði við sær, at lækarnir á Ríkissjúkrahúsinum høvdu ikki aðrar møguleikar enn at taka báðar føturnar og partar av fingrunum hjá

Eydbii Myndir

Janusi Jacobsen, um hann skuldi yvirliva.

Byrjaði við magapínu

Tað var tann eina dagin í Keypmannahavn, at Janus Jacobsen bráðliga gjørdist illa fyri.

- Vit høvdu gingið ein

langan túr eftir Lange Linie, áðrenn vit fóru við bussi út á Gentofte Hospital at vitja onkran, vit kendu. Eg minnst, at eg segði við konuna, at eg helt meg hava fingið livurhøgg av gongutúrinum, tí eg merkti eina lögna pínu í maganum, fortelur Janus

Jacobsen, sum ikki grunaði, at nakað álvarsamt kundi vera á vási.

- Eg fekk tað verri og verri, og tá vit vóru komin út á sjúkrahúsið í Gentofte, mátti eg bara leggja meg í eina song, sum stóð ballað in í plastikk har á gongini.

Eg hevði ikki ánilsi av, at tað var heilt galið við mær, hóast pínan versnaði og eg var illa fyri, sigur Janus Jacobsen, sum eina løtu seinni bleiv koyrdur á skaðastovuna av tveimum portørum.

Á skaðastovuni bleiv hann væl kannaður, blóð-

og urinroyndir blivu tiknar, blóðtrýstið mátað og so framvegis. Læknarnir dugdu ikki at finna nakað, og Janus Jacobsen kundi fara heimaftur í íbúðina á Oyrasundi.

- Tá vit komu útum, fór eg at spýggja øgiligt, men síðani kendi eg meg sum fiskurin, sigur Janus Jacobsen.

Tá tey nærkaðust Oyrasundskollegiinum, ringdi fartelesfonin. Tá var tað ein lækni, ið bað tey koma aftur á sjúkrahúsið dagin eftir, tí tey høvdu sæð okkurt í blóðroyndunum.

- Tey hildu seg hava sæð okkurt í gallgongini, so tá eg fór at sjúkrahúsið dagin eftir, blivu ymsar royndir gjørdar, og eg bleiv eisini kannaður við ultraljóði. Nakað aftaná kom lækkin og bað meg koma við sær í viðtaluhølið. Tey høvdu sæð okkurt í brisinum, og hildu tað vera krabbamein, sigur Janus Jacobsen, sum fór heim av sjúkrasúsinum og fortaldi konuni um hetta, tá hon kom heim frá arbeiði.

- Vit hugsaðu ikki so nógv, haldi eg. Eg var framvegis illa fyri og hevði pínu í maganum, so eg fór bara í song.

Varð funnin uttan vit

Næsta morgun var konan tíðliga á fótum, tí hon skuldi